

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2013, č. j. 24158/13/5000-14501-711232, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 5. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 53, a výzvě Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 3. 6. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 55,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žádost žalobkyně o ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- III. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 5. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 53, **se z a m í t á .**
- IV. Kasační stížnost proti výzvě Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 3. 6. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 55, **se o d m í t á .**
- V. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 29. 5. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 53, nebylo vyhověno žádosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“)

o osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 9. 2013, č. j. 24158/13/5000-14501-711232, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územní pracoviště v Jilemnici ze dne 2. 5. 2014, č. j. 748683/13/2605-05702-603261, o zastavení řízení o návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení. Současně krajský soud zamítl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce pro toto řízení. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že nebyly splněny podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků, neboť údaje poskytnuté stěžovatelkou v prohlášení nejsou úplné a neposkytují tak ucelený přehled o její majetkové a sociální situaci. Stěžovatelka uvedla, že nemá žádný majetek větší ceny, který by mohl být zpeněžen a být použit k úhradě soudních poplatků, neboť její majetek je nezákonně obstaten a je na něho nařízena exekuce. Z těchto důvodů nemůže se svým majetkem větší hodnoty volně disponovat, a proto jej do prohlášení neuvedla. Podle krajského soudu by nařízení výkonu rozhodnutí, resp. exekuce na majetek větší hodnoty mohlo mít vliv na osvobození od soudních poplatků, nicméně je to soud, a nikoli stěžovatelka, kdo tyto okolnosti posoudí. Povinností stěžovatelky bylo do prohlášení pravdivě a úplně uvést veškerý majetek větší hodnoty, nejen nemovitý, a také účty, byť je takový majetek předmětem výkonu rozhodnutí nebo exekuce, a případně doplnit, na základě jakého rozhodnutí správního nebo soudního orgánu, na základě jakého titulu a pro jakou výši dlužné částky s ním nemůže disponovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvedla, že je vlastníkem nemovitého majetku, krajský soud toto tvrzení ověřil v katastru nemovitostí a zjistil, že podle listu vlastnictví č. 1116 pro obec a k. ú. Sobotka je stěžovatelka spoluvlastnicí ideální poloviny dvou staveb bez čp., stavebních pozemků p. č. 838 a 839 a pozemků p. č. 622/2, 622/40 a 622/41. Podle údajů na listu vlastnictví č. 1365 pro obec a k. ú. Sobotka je stěžovatelka výlučnou vlastnicí rodinných domů čp. 192 a 194 se stavebními pozemky p. č. 59 a 62 a pozemku p. č. 13. Na listu vlastnictví č. 683 pro obec a k. ú. Sobotka je stěžovatelka vedena jako podílová spoluvlastnice podílu 102/840 domu čp. 395, stavebního pozemku p. č. 505 a pozemku p. č. 1508/5. Podle listu vlastnictví č. 1985 pro obec Rokytnice nad Jizerou a k. ú. Horní Rokytnice nad Jizerou je stěžovatelka spoluvlastnicí podílu 1/3 sedmi budov bez čp. a stavebních pozemků p. č. 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072 a 1073. Podle listu vlastnictví č. 4081 pro obec a k. ú. Mladá Boleslav je stěžovatelka je výlučným vlastníkem sedmi budov bez čp. a stavebních pozemků p. č. 127/1, 127/3, 127/4, 127/5, 128/2, 128/3, 128/4, 129/2 a 129/3. Podle krajského soudu lze tedy učinit závěr, že stěžovatelka má majetek značné hodnoty. Podle jejího tvrzení sice s tímto majetkem nemůže disponovat z důvodu pokračující exekuce, avšak nejen nijak nedoložila, ale ani nekonkretizovala majetek, kterého se exekuce týká. Stejně stěžovatelka ke svému tvrzení o dluzích v přibližné výši 300.000 Kč nic bližšího neuvedla. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nesplnila podmínky pro osvobození od soudních poplatků, nebyla tak splněna ani podmínka pro ustanovení zástupce soudem, a proto krajský soud tento návrh zamítl.

2. Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížností, v níž uvedla, že napadené usnesení je v rozporu s rozhodným skutkovým a právním stavem, tvrdila, že bez své viny objektivně nemohla soudní poplatky zaplatit. Současně napadla kasační stížností navazující výzvu krajského soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 - 55, kterou byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. I tato výzva je podle stěžovatelky účelová a navíc předčasná, neboť mělo být vyčkáno na to, zda podá kasační stížnost proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků. Stěžovatelka také poukázala na podjatost soudců Krajského soudu

pokračování

v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci z důvodu dosavadní rozhodovací činnosti a navrhla přikázání věci jinému soudu z důvodu delegace nutné. Důvody samotné kasační stížnosti blíže nekonkretizovala, zároveň tvrdila, že nemohla objektivně bez své viny soudní poplatky za řízení o žalobě a za návrh na přiznání odkladného účinku zaplatit, tím spíše aktuálně v řízení o kasační stížnosti, což prokáže v řízení o kasační stížnosti.

3. Protože kasační stížnost formálně nesplňovala všechny náležitosti dle § 106 odst. 1 s. ř. s. a z tvrzení stěžovatelky plynulo, že „pro nebezpečí z prodlení, *v jehož důsledku by mohla žalobkyni vzniknout újma, protože soudní poplatky za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nemohla v rozhodném čase (aktuálně) bez své viny zaplatit, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatelku usnesením ze dne 16. 7. 2014, č. j. 6 As 183/2014 – 7, v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., aby doplnila důvody, pro které napadá usnesení krajského soudu a z jakých konkrétních okolností dovozuje, že soudní poplatky nemohla bez své viny aktuálně zaplatit. Zároveň byla poučena o následcích pro případ, že vady kasační stížnosti ve stanovené měsíční lhůtě neodstraní a pro tento nedostatek nebude soud moci v řízení pokračovat.*

4. Stěžovatelka k této výzvě v listině ze dne 31. 8. 2014 uvedla, že doplnění kasační stížnosti považuje za odborně náročné, právní zastoupení nejenom v této komplikované dlouhodobě vedené věci si nemůže dovolit z důvodů stále se zvyšující finanční náročnosti objektivně a prokazatelně dovolit, proto jí nezbylo než požádat o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, a přesto, že toto řádně prokázala, nebylo jí vyhověno, čímž byl institut soudních poplatků účelově zneužit a upřednostněn zájem státu na příjem ze soudních poplatků před jejím právem na přístup k soudu a soudní ochranu. Soudní poplatky nemohla objektivně bez své viny zaplatit (a to ani aktuálně) a osvobození od soudních poplatků i ustanovení advokáta bylo (a i nyní je) objektivně důvodné, prokázané a doložené rozhodnými údaji. Zároveň požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta také pro řízení o kasační stížnosti. V tomto vyjádření také požádala zdejší soud o prodloužení lhůty k odstranění vad žaloby „alespoň do 20. 09. 2014 – vhodněji do 30. 09. 2014“ z důvodu velké časové tísně „*vyvolané neodkladnými a plně můj disponibilní čas vyčerpávajícími pracovními a rodinnými povinnostmi před odjezdem na dlouhodobě plánovanou dovolenou*“.

5. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

II.

6. Nejvyšší správní soud předně posoudil žádost stěžovatelky o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. lze lhůtu jednoho měsíce k doplnění podané kasační stížnosti prodloužit z vážných důvodů, nejdéle však o další měsíc. Stěžovatelka požádala o prodloužení lhůty v poslední den této lhůty z důvodu, jak shora uvedeno, časové tísně vyvolané pracovními a rodinnými povinnostmi před odjezdem na dovolenou. Nejvyšší správní soud zamítl žádost žalobkyně o prodloužení lhůty (výrok I.), neboť v okolnostech jí tvrzených nelze spatřovat vážný důvod.

7. Nejvyšší správní soud dále posuzoval náležitosti kasační stížnosti. Shledal, že kasační stížnost je podána včas. V části, v níž směřuje proti usnesení krajského soudu, kterým jí soud neosvobodil od soudních poplatků a zamítl její návrh na ustanovení zástupce soudem, jde o kasační stížnost přípustnou. Stěžovatelka důvody kasační stížnosti

na výzvu soudu k odstranění vad z části zopakovala, z části doplnila, Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod k odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad podání, a proto přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

8. Následně se Nejvyšší správní soud zabýval žádostí stěžovatelky o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dle § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. *může být navrhovateli, u něhož jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, ustanoven zástupce, jímž může být i advokát.* Vzhledem k níže popsaným specifikům kasační stížnosti proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, se Nejvyšší správní soud zabýval pouze otázkou, zda je ustanovení zástupce nezbytně třeba k ochraně práv stěžovatelky. Nejvyšší správní soud, dospěl k závěru, že tomu tak není. Jak shora uvedeno, soud neodmítl kasační stížnost pro neodstranění jejích nedostatků, ale po jejím doplnění stěžovatelkou seznal, že kasační stížnost je projednatelná. Důvody z jakých stěžovatelka považuje napadené usnesení krajského soudu za nezákonné a v nichž sama shledává objektivní nemožnost soudní poplatky zaplatit, resp. prokázání splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků, jsou z doplnění jejího podání zřejmé. V daném případě pak nejde o složitou právní otázku, jak se domnívá, ale otázku skutkovou, a to, zda stěžovatelka v řízení před krajským soudem prokázala splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta. Ustanovení zástupce stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti tak není nezbytně třeba k ochraně jejích práv. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti zamítl (výrok II.).

9. V návaznosti na žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost a její návrh, aby jí byl soudem ustanoven advokát pro řízení o kasační stížnosti poznamenává, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem v řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), proto ji také nevyzýval k zaplacení soudního poplatku, ani k doložení právního zastoupení, neboť za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není v určitých věcech nutno trvat na splnění těchto podmínek. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, dostupný na www.nssoud.cz judikoval, že „v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem.“ V rozsudku ze dne 10. 7. 2014, č. j. 7 As 47/2014 – 22, pak vyslovil, že „netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, protože za situace, kdy je předmětem přezkumu usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, trvání na zaplacení soudního poplatku by znamenalo jen další řetězení téhož problému. Vedlo by k popření cíle, jenž stěžovatel podáním žádosti sledoval, a k popření smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumáno, zda měl být stěžovatel osvobozen od soudních poplatků či nikoliv.(...) V předmětné věci jde navíc o posouzení, zda

pokračování

stěžovatel v řízení před krajským soudem prokázal splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Nejvyššímu správnímu soudu tak nic nebrání, aby o podané kasační stížnosti rozhodl.“ Dále v rozsudku ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Tato okolnost proto sama o sobě nemůže bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí.*“ V odůvodnění tohoto rozsudku rovněž uvedl, že „*lze i v tomto případě říci, že s ohledem na povahu rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje, by trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému, které by ve svém důsledku popíralo smysl samotného řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení předchozího řízení, které bylo následkem nesplnění právě této povinnosti ze strany stěžovatele, tedy povinnosti zaplatit soudní poplatek.*“ Závěry vyslovené v citovaných rozsudcích je možno aplikovat i v dané věci, neboť stěžovatelka napadá kasační stížností usnesení krajského soudu, kterým nebyla osvobozena od soudních poplatků, a nebyl jí v důsledku toho ani ustanoven zástupce. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky podaná proti usnesení krajského soudu je přípustná a projednatelná i přesto, že nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a stěžovatelka není zastoupena advokátem, a ani sama nemá vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Na podporu těchto závěrů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 – 22, ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 As 64/2012 – 14, či ze dne 10. 7. 2014, č. j. 7 As 47/2014 – 22, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

10. V kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu stěžovatelka namítá, že při hodnocení předpokladů pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta soud pochybil, neboť na základě skutkových okolností, především majetkových poměrů stěžovatelky, učinil nesprávný závěr. Namítané pochybení tak lze podřadit pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

11. Účelem osvobození od soudních poplatků je zejména ochrana účastníka, který je v tíživé finanční situaci, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s. pokud účastník doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela, lze pak pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody.

12. Úprava poplatkové povinnosti v zákoně o soudních poplatcích, resp. osvobození od ní, představuje jednu ze základních součástí práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; stěžovatelka také tvrdí, že jí postupem krajského soudu byla možnost domoci se soudní ochrany znemožněna. Je proto nutné vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro osvobození od soudních poplatků splněny zákonné podmínky. Je to přitom účastník řízení, kdo musí uvést skutečnosti, které jeho osvobození od soudních poplatků odůvodňují. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 – 50, dostupném na www.nssoud.cz a publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS, vyslovil závěr, že „*povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje.*“ Obdobně

srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2 Afs 36/2011 – 81. Soud tedy z vlastní iniciativy nezjišťuje podrobnosti o majetkových poměrech účastníka řízení, ale pouze hodnotí informace, které mu účastník řízení žádající o osvobození od soudních poplatků sdělí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 50/2010 - 91).

13. Při posuzování stěžovatelčiny žádosti o osvobození od soudních poplatků vycházel krajský soud z jí zaslaného „*Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*“ (dále jen „prohlášení“). Stěžovatelka uvedla, že podniká, výše jejího příjmu za rok 2012 činila 165.675 Kč, průměrně od roku 2005 pak 135.517 Kč., ve společné domácnosti s ní žije jedna osoba, není však na ní finančně závislá, dávky z hmotného a sociálního zabezpečení nepobírá (resp. prohlášení zde nevyplnila), žádné další příjmy nemá. Prohlášení obsahuje mj. i jednoznačný pokyn, že „(ž)adatel(ka) uvede veškerý majetek větší ceny, který mu patří (včetně majetku, jenž má se svým manželem ve společném jmění) v době podání tohoto potvrzení“. K tomuto stěžovatelka pouze obecně uvedla, že nemá žádný majetek větší ceny, který by mohl být zpeněžen a použit k zaplacení SOP a právního zastoupení, protože je obstaven nezákonně vedenými exekucemi. V oddílu X. *Závazky* uvedla, že si byla nucena v souvislosti s náklady na bydlení a úhradou mimořádných výdajů (daňové nedoplatky, úroky z prodlení a penále, úhrady daní z nemovitosti, soudních poplatků, a nákladů na pohřeb její sestry) vypůjčit dosud nesplacenou částku v souhrnné výši 300.000 Kč. Tato svá tvrzení nijak nekonkretizovala ani nedoložila, např. rozhodnutími o nařízení exekuce, smlouvami či jinými listinami prokazujícími výši dluhů, popř. výši splátek a existenci stěžovatelčiny věřitelů. Stěžovatelka rovněž neprokázala, z jakých zdrojů hradí své výdaje, jestliže k jejich hrazení jí uváděný příjem z podnikání nestačí. Přitom byla v usnesení ze dne 29. 4. 2014, jehož přílohou bylo předmětné prohlášení, poučena o povinnosti vyplnit pravdivě a úplně požadované údaje o svých majetkových poměrech a doložit je relevantními listinami. Současně byla poučena o negativních důsledcích nevyhovění těmto požadavkům. Povinností stěžovatelky tedy bylo tyto skutečnosti, včetně veškerého jejího majetku, uvést. Pokud by toto splnila, mohly by být všechny sdělené skutečnosti komplexně posouzeny. Stěžovatelka však i přes jednoznačné a srozumitelné poučení nesdělila konkrétní údaje o svém majetku s odůvodněním, že nemůže být zpeněžen. K tomuto hodnocení je však oprávněn pouze soud, nikoliv stěžovatelka. K tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 7 As 47/2014 – 22. Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že postup krajského soudu byl v souladu se zákonem, když stěžovatelkou předložené podklady správně vyhodnotil jako neúplné a nezpůsobilé k osvědčení jejich majetkových poměrů.

14. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 53, není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl (výrok III.).

15. Namítala-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že výzva krajského soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 59 Af 9/2014 – 55, kterou byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku za žalobu, je účelová a navíc předčasná, Nejvyšší správní soud konstatuje v souladu se svou stabilní judikaturou, že výzva krajského soudu k zaplacení soudního poplatku podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je pouze upozorněním na zákonnou povinnost vyplývající z ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích. Podle citovaného ustanovení vzniká žalobci poplatková povinnost podáním žaloby. Výše

pokračování

poplatku je stanovena rovněž zákonem o soudních poplatcích. Účelem výzvy k zaplacení soudního poplatku je naplnění požadavku stanoveného v zákoně o soudních poplatcích tak, aby bylo možno v řízení pokračovat. Takovou výzvu krajského soudu je proto nutno považovat za rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Kasační stížnost směřující proti citované výzvě krajského soudu proto Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřipustnost podle ust. § 104 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. (výrok IV.) Pro podporu výše uvedených závěrů srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 – 47, a ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 – 47, nebo usnesení téhož soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 – 47.

16. Poukazovala-li stěžovatelka v kasační stížnosti na podjatost soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci z důvodu jejich rozhodovací činnosti a navrhla přikázání věci jinému soudu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že v daném případě bylo již o vznesené námitce podjatosti vůči soudcům krajského soudu pravomocně rozhodnuto. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. Nao 131/2014 – 29, bylo rozhodnuto, že soudci rozhodující ve věci sp. zn. 59 Af 9/2014 nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování, v důsledku čehož není nutno rozhodovat ani o delegaci nutné (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Je třeba připomenout, že podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou také soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v jeho postupu v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Citované ustanovení tedy jednoznačně stanoví, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Právě v takových důvodech, a nikoliv v zákonem stanovených důvodech přitom spatřuje stěžovatelka podjatost soudců krajského soudu.

17. Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

18. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, a to z toho důvodu, že stěžovatelka požadovala přiznání odkladného účinku žalobě, nikoliv kasační stížnosti. K vydání takového rozhodnutí nemá Nejvyšší správní soud pravomoc.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně

senátu